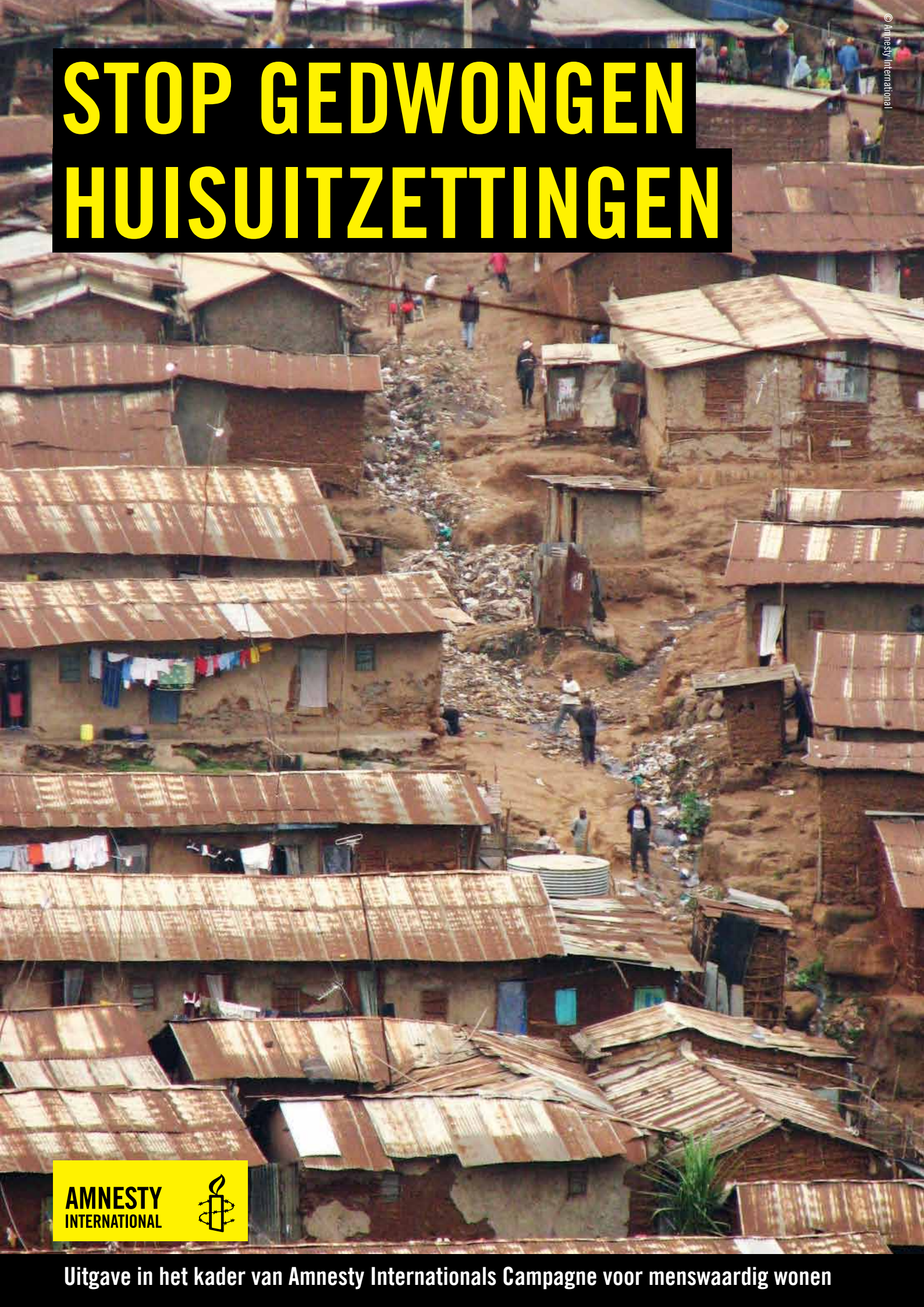

STOP GEDWONGEN HUISUITZETTINGEN

Uitgave in het kader van Amnesty Internationals Campagne voor menswaardig wonen

‘The practice of forced evictions constitutes a gross violation of human rights, in particular the right to adequate housing’

VN-Commissie voor de Rechten van de Mens, 1993

Foto: Meisjes in een sloppenwijk in Vanuatu

Inleiding

Jaarlijks zijn volgens de Verenigde Naties (VN) minstens 2 miljoen mensen het slachtoffer van gedwongen huisuitzetting.¹ De slachtoffers verliezen niet alleen hun onderdak, maar ook hun middelen van bestaan, hun sociale netwerken en de toegang tot basisvoorzieningen zoals water, sanitatie, gezondheidszorg en onderwijs. Verreweg de meeste slachtoffers zijn arm en velen behoren tot gemarginaliseerde sociale groepen: vaak zijn het bewoners van sloppenwijken, etnische minderheden of inheemse volkeren.

Meestal vinden gedwongen huisuitzettingen plaats door de overheid, of met haar goedkeuring of medewerking. Vaak worden de huizen gesloopt om plaats te maken voor commerciële bouwprojecten, stadsontwikkeling, wegen, spoorwegen, dammen of mega-evenementen zoals de Olympische Spelen. VN-Habitat, het programma van de VN ter bevordering van sociale en duurzame stedenbouw, schat bijvoorbeeld dat er voor de Olympische Spelen in Beijing in 2008 1,7 miljoen mensen uit hun huis zijn gezet.²

Amnesty International begrijpt het belang van en de behoefte aan ontwikkeling. Maar ontwikkeling zou niet ten koste mogen gaan van mensenrechten

1. UN-Habitat, United Nations Human Settlements Programme, *Global Report on Human Settlements 2007: Enhancing Urban Safety and Security*, 2007, p.III

2. Idem, p. 129.

Voorwaarden voor huisuitzetting

Over 'gedwongen huisuitzetting' spreken we in dit document als de huisuitzetting niet voldoet aan de mensenrechtennormen. Niet elke huisuitzetting is per definitie onrechtmatig. Het VN-Comité voor Economische, Sociale en Culturele Rechten geeft aan dat huisuitzettingen in zeer uitzonderlijke gevallen zijn toegestaan. Ze moeten daarbij wel voldoen aan een aantal voorwaarden, vastgelegd in de *UN Basic Principles and Guidelines on Development-Based Evictions and Displacement* (VN-richtlijnen).³ Deze richtlijnen zijn aangenomen door de Algemene Vergadering van de VN, dus door alle VN-lidstaten.

De richtlijnen bepalen dat gedwongen huisuitzettingen alleen zijn toegestaan als uiterste maatregel, nadat alle alternatieven zijn overwogen. De betrokkenen dienen voorafgaand geïnformeerd en geconsulteerd te worden over de plannen en bewoners moeten tijdig van geplande uitzettingen op de hoogte worden gesteld. Ze moeten bovendien de mogelijkheid hebben om de rechtmatigheid van de huisuitzetting te laten toetsen door de rechter en om hiervoor rechtsbijstand te krijgen. Als een huisuitzetting toch doorgaat, moet de schade adequaat worden gecompenseerd. Huisuitzettingen mogen nooit tot dakloosheid leiden. Om hiervoor te zorgen dient de overheid adequate alternatieve huisvesting te bieden. Verder mag er tijdens huisuitzettingen geen excessief geweld worden gebruikt en mogen de uitzettingen niet 's nachts plaatsvinden.

Huisuitzettingen zijn alleen toegestaan als uiterste maatregel, nadat alle alternatieven zijn overwogen

© Amnesty International

KENIA: Githogoro

In juli 2009 kregen de inwoners van Githogoro, een sloppenwijk in de Keniaanse hoofdstad Nairobi, 72 uur de tijd om hun huizen te verlaten voordat die zouden worden gesloopt. Door de huisuitzetting werden zo'n drieduizend mensen blootgesteld aan de kou en regen van de Keniaanse winter. Vele families, waarvan sommige al vijftig jaar in Githogoro woonden, brachten de nacht door in de brokstukken van hun huizen. Ook de sanitaire voorzieningen werden gesloopt, waardoor het risico op ziektes onder de achtergebleven bewoners sterk werd vergroot.⁴

Foto: Margaret (50) uit Nairobi, Kenia, na een gedwongen huisuitzetting. Margaret had een marktkraam – ze verloor al haar koopwaar.

3. *Basic Principles and Guidelines on Development-Based Evictions and Displacement*, A/HRC/4/18, 5 februari 2007.

4. Amnesty International, 'Kenya: Government should provide emergency shelter for the thousands forcibly evicted from their homes in winter', persbericht 28 juli 2009.

**Staten moeten
effectieve maatregelen
treffen om woonzekerheid
te garanderen**

Gedwongen huisuitzettingen in strijd met mensenrechten

Gedwongen huisuitzettingen zijn in strijd met diverse mensenrechten. In de eerste plaats met het recht op huisvesting. Iedereen heeft recht op adequate huisvesting, zoals onder meer vastgelegd in het Internationaal VN-Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (ESC-verdrag). Artikel 11.1 van dat verdrag bepaalt dat iedereen recht heeft op een behoorlijke levensstandaard voor zichzelf en zijn gezin, daarbij inbegrepen toereikende voeding, kleding en huisvesting.

Daarnaast worden door gedwongen huisuitzettingen ook andere mensenrechten geschonden, zoals het recht op eigendom (artikel 17 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens), het recht op privacy (artikel 17 van het Internationaal Verdrag voor Burgerrechten en Politieke Rechten, BuPo-verdrag) en het recht op bewegingsvrijheid (artikel 12 van het BuPo-verdrag). Ook leiden gedwongen huisuitzettingen in veel gevallen tot schending van het recht op onderwijs (artikel 13 ESC-verdrag), het recht op werk (artikel 6 ESC-verdrag) en het recht op gezondheid (artikel 12 ESC-verdrag).⁵ Overheden hebben de plicht om ervoor te zorgen dat niemand dakloos wordt en kwetsbaar voor schendingen van andere mensenrechten.

Woonzekerheid (security of tenure)

Met woonzekerheid wordt een wettelijke garantie tegen gedwongen huisuitzettingen en arbitraire huurverhogingen bedoeld. Dit betekent dat het eigendomsrecht, huurrecht of woonrecht wettelijk erkend en bij wet beschermd worden.

Het VN-Comité voor Economische, Sociale en Culturele Rechten ziet woonzekerheid als een belangrijk onderdeel van het recht op adequate huisvesting:

'Tenure takes a variety of forms, including rental (public and private) accommodation, cooperative housing, lease, owner-occupation, emergency housing and informal settlements, including occupation of land or property. Notwithstanding the type of tenure, all persons should possess a degree of security of tenure which guarantees legal protection against forced eviction, harassment and other threats. States parties should consequently take immediate measures aimed at conferring legal security of tenure upon those persons and households currently lacking such protection, in genuine consultation with affected persons and groups.'⁶

Inheemse volkeren kampen met het probleem dat hun aanspraken op grondgebied niet erkend worden door de staat. Ook veel bewoners van sloppenwijken die gebouwd zijn op grond van de staat of van private partijen, hebben geen formele aanspraken op de grond. Dit maakt hen zeer kwetsbaar voor gedwongen huisuitzettingen.

De VN-richtlijnen roepen staten op om te voorzien in effectieve rechtsmiddelen die bescherming bieden tegen gedwongen huisuitzettingen. Staten zouden effectieve maatregelen moeten treffen om woonzekerheid te verlenen aan alle personen, huishoudens en gemeenschappen die deze nog niet genieten. Dit geldt ook voor degenen die geen formele aanspraken hebben op een woning of land.⁷

5. Office of the UN Commissioner for Human Rights, 'The right to adequate housing (Art.11.1): forced evictions : . 20/05/97. CESCR General comment 7'

6. Office of the UN Commissioner for Human Rights, 'The right to adequate housing (Art 11(1)): .13-12-1991. CESR General Comment 4', onder 8a.

7. *Basic Principles and Guidelines on Development-Based Evictions and Displacement*, A/HRC/4/18, 5 februari 2007, onder 25.

GUATEMALA: Valle del Polochic

Op 10 augustus werd de inheemse boerengemeenschap Parana, een *Q'eqchi*-gemeenschap in Guatemala, aangevallen door private beveiligingsagenten. Inzet was een landdispuut tussen de Parana en een lokale onderneming. Meer dan twintig families werden 's nachts beschoten; drie mensen, onder wie een negenjarig meisje, liepen ernstige schotwonden op. De woningen en gewassen werden vernield en verbrand.

De *Q'eqchi*-gemeenschappen in Guatemala strijden al jarenlang voor erkenning van hun voorvaderlijke landrechten in de regio,⁸ maar die rechten worden voortdurend betwist door lokale ondernemingen. Een gerechtelijke uitspraak over één van deze geschillen leidde in februari 2011 tot een huisuitzettingsbevel voor een aantal gemeenschappen in het nabijgelegen Valle del Polochic, waarbij de woningen van 2500 mensen werden ontruimd. Antonio Beb Ac, een inwoner van de gemeenschap, kwam hierbij om het leven.

Foto: Guatemalaaanse politie verbrandt een boerderij tijdens een gedwongen huisuitzetting.

Adequate alternatieve huisvesting

Volgens de VN-Richtlijnen mogen huisuitzettingen nooit tot dakloosheid leiden.⁹ Om hiervoor te zorgen dienen staten alternatieve huisvesting te bieden, die in overeenstemming is met het recht op een adequate levensstandaard. Het VN-Comité voor Economische, Sociale en Culturele Rechten onderscheidt een aantal criteria van adequaatheid waaraan woningen, en dus ook alternatieve plannen voor huisvesting, moeten voldoen.¹⁰ De alternatieven die nu worden geboden voldoen in veel gevallen niet aan deze criteria: er is sprake van hervestiging in containers, in vervuild gebied of op een afgelegen locatie.

Adequate bewoonbaarheid betekent dat het alternatief voldoende ruimte biedt, en dat het bescherming biedt tegen hitte, kou, regen, wind en andere factoren die de gezondheid bedreigen zoals ziekte-infectiehaarden en structurele gevaren. De woning moet betaalbaar zijn, wat inhoudt dat de woonkosten op een zodanig niveau zijn dat de benodigde financiële middelen voor andere basisvoorzieningen niet in het geding komen. Ook moet er sprake zijn van een geschikte locatie die toegang biedt tot voorzieningen zoals gezondheidszorg en onderwijs en mogelijkheden voor werk. De locatie mag geen onevenredige belasting vormen voor de bewoners in de zin van reisafstand tussen woning en werk en de alternatieve huisvesting mag niet liggen op of nabij een vervuild gebied.

Het gebied waar betrokkenen worden hervestigd, moet beschikken over een aantal basisvoorzieningen. Dit zijn onder meer toegang tot veilig drinkwater, energie om te koken, verwarming, verlichting, riolering en voldoende sanitaire voorzieningen, een adequate infrastructuur en mogelijkheden tot afvalverwerking. De woningen dienen verder toegankelijk te zijn voor kwetsbare groepen, de woonzekerheid dient gegarandeerd te worden en de woningen moeten aangepast zijn aan de culturele behoeftes van de betrokkenen.

**Huisuitzetting
mag nooit leiden
tot dakloosheid**

8. COHRE, *Global Survey on Forced Evictions. Violations of Human Rights 2007-2008*, p. 138.

9. Idem, paragraaf 43: 'Evictions should not result in individuals being rendered homeless.'

10. CESR General Comment 4, onder 8.

EGYPTE: 'Onveilig gebied'

In september 2008 veroorzaakte een rotsverschuiving in de Manshiyet Nasser-sloppenwijk in Caïro de dood van 119 mensen. Door een gebrek aan betaalbare woningen wonen vele Egyptische gezinnen in sloppenwijken en informele nederzettingen, ook al zijn de woningen daar niet veilig. Na de rotsverschuiving riepen de Egyptische autoriteiten in heel Egypte 404 gebieden uit tot 'onveilig gebied'. Vele daarvan werden vervolgens ontruimd door veiligheidstroepen en militaire politie. De autoriteiten lieten na de bewoners van te voren te waarschuwen.

Vele families die woonden in Manshiyet Nasser werden dakloos, anderen zijn hervestigd op een locatie die ver aflight van hun mogelijkheden tot werk en hun sociale netwerken. Hierdoor moeten ze hoge kosten maken voor vervoer van en naar hun werk.

Disproportioneel geweld

Gedwongen huisuitzettingen gaan vaak gepaard met geweld en intimidatie. De overheid zet het leger, de politie en soms ook private gewapende groepen in om mensen uit hun huizen te verdrijven. Hierbij vallen regelmatig gewonden en soms zelfs doden. Naast het gebruik van geweld zijn er ook andere schendingen gedocumenteerd tijdens huisuitzettingen, zoals verkrachting, willekeurige detentie, marteling en buitengerechtigde executies.¹¹

De VN-Richtlijnen schrijven voor dat huisuitzettingen uitgevoerd moeten worden op een manier die de waardigheid en het recht op leven en veiligheid van de betrokkenen niet in gevaar brengt. Elk wettig gebruik van geweld moet de principes van proportionaliteit en noodzakelijkheid respecteren. Overheden moeten extra stappen zetten om te verzekeren dat vrouwen geen slachtoffer worden van op gender gebaseerd geweld tijdens de uitzetting, en de rechten van kinderen moeten worden beschermd.¹²

11. Zie o.a.: World Organization Against Torture (OMCT), *Compilation of Urgent Appeals and Letters, Programme on Economic, Social and Cultural Rights, January – December 2003*, en: COHRE, *Violence: The Impact of Forced Evictions on Women in Palestine, India and Nigeria*, 2002.

12. Zie *Basic Principles and Guidelines on Development-Based Evictions and Displacement*, A/HRC/4/18, 5 februari 2007, onder 47 en 48.

13. Amnesty International, *Nigeria: Port Harcourt Demolitions: Excessive use of force against demonstrators*, AI Index: AFR 44/022/2010, p. 7

Foto: Austine Onwe toont het litteken van de schotwond die hij opliep bij de Bundu-schietpartij.

© George Osodi/Amnesty International

NIGERIA: De Bundu-schietpartij

In juli 2008 verklaarde de gouverneur van Rivers State in Nigeria dat alle waterfrontwijken gesloopt moesten worden als onderdeel van stadsvernieuwing. Er werden massale uitzettingen gepland terwijl de autoriteiten geen alternatieve woonruimtes ter beschikking stelden.

Op 12 oktober 2009 openden veiligheidstroepen het vuur op een groep vreedzame demonstranten. Het waren bewoners van de Bundugemeenschap in Rivers State. Zij protesteerden vreedzaam tegen de geplande huisuitzettingen. Bij de schietpartij werd ten minste één demonstrant gedood en raakten er twaalf gewond. Tamuno Tonye Ama, een 34-jarige demonstrant, vertelde Amnesty het volgende:

'Zonder waarschuwing begonnen de soldaten te schieten. Eerst een paar schoten in de lucht en toen reden ze met hun wagens naar het eind van de weg. Leden van de gemeenschap die de demonstratie leidden, vroegen de mensen om niet weg te rennen. Op dat moment geloofden ze namelijk niet dat de overheid zou schieten om te doden...'¹³

In weerwil van het bewijs verklaarde de gouverneur dat er niet gevuurd of geschoten was die dag en dat er niemand was gedood of gewond geraakt. Tot op heden is de schietpartij niet onderzocht door de autoriteiten. Amnesty vraagt Nigeria om een onafhankelijke onderzoekscommissie.

Extra risico's voor vrouwen

Vrouwen en meisjes hebben vaak extra te lijden onder de gevolgen van gedwongen huisuitzettingen. Discriminatie van vrouwen maakt ze niet alleen extra kwetsbaar voor individuele uitzetting, maar ook voor geweld tijdens en na de huisuitzettingen.

Hoewel gedwongen huisuitzettingen vaak op massale schaal worden uitgevoerd, lopen vrouwen daarnaast ook een risico op individuele uitzetting door landeigenaren en familieleden. Het recht van vrouwen op adequate huisvesting wordt ernstig beperkt door discriminatoire regelgeving en culturele gebruiken omtrent (land)eigendom en erfrechten. In sommige landen, met name in Afrika en Zuidoost-Azië, hebben vrouwen geen recht om land in eigendom te hebben of te erven. Zonder een wettelijke aanspraak op hun woning of land, lopen ze het risico gedwongen uitgezet te worden, bijvoorbeeld als zij worden verlaten, weduwe worden of als gevolg van huiselijk geweld.

De Speciale VN-Vertegenwoordiger inzake geweld tegen vrouwen beschreef in een rapport uit mei 2009 welke gevaren gedwongen huisuitzettingen opleveren voor vrouwen:

*'Large development projects or major international events may involve large-scale evictions of poor people from their homes and land in order to free up desired locations or build infrastructure for the event. The impact of these forced evictions, often by militia or armed forces, is profoundly devastating for women and is correlated with heightened rates of physical, psychological and economic violence before, during and after the evictions. This is true both in terms of violence against women at the hands of State authorities, non-State actors, community members as well as domestic violence.'*¹⁴

De VN-Richtlijnen erkennen de kwetsbare rol van vrouwen in sloppenwijken en pleiten voor gelijkheid tussen mannen en vrouwen:

*'States must ensure the equal right of women and men to protection from forced evictions and the equal enjoyment of the human rights to adequate housing and security of tenure, as reflected in the present guidelines.'*¹⁵

Naast gelijke rechten voor mannen en vrouwen op het gebied van adequate huisvesting en woonzekerheid, zouden zowel mannen als vrouwen begunstigde moeten kunnen zijn voor compensatie na een huisuitzetting. Alleenstaande vrouwen en weduwen zouden recht moeten hebben op hun persoonlijke compensatie. Daarnaast moeten overheden en andere betrokken partijen zich inspannen om ervoor te zorgen dat vrouwen op gelijke basis als mannen kunnen participeren in alle planningsprocessen omtrent hervestiging, basisvoorzieningen en logistiek.¹⁶

14. Human Rights Council, *Political Economy of Women's Human Rights, Report of the Special Rapporteur on violence against women, its causes and consequences*, Yakin Erturk, 18 mei 2009, A/HRC/11/6.

15. Zie *Basic Principles and Guidelines on Development-Based Evictions and Displacement*, A/HRC/4/18, 5 februari 2007, onder 15.

16. Ibid. onder 53 en 62.

Foto: Een sloppenwijk wordt platgebulldoerd in Cambodja, terwijl de bewoners hun bezittingen bijeen proberen te rapen.

© Nicolas Aelrod

CAMBODJA: Sambok Chab

In juni 2006 werden Srey Mona en haar drie kinderen door de oproerpolitie hun huis uit gezet. Ze woonden in Sambok Chab, een sloppenwijk in de Cambodjaanse hoofdstad Phnom Penh. Naast Srey raakten duizenden anderen niet alleen hun huis kwijt, maar verloren ze ook hun bestaansmiddelen. Ze moesten plaatsmaken voor een private vastgoedonderneming.

Enkele families werden hervestigd, maar ver van de stad, hun werk en hun scholen. De overgrote meerderheid werd dakloos. Tot op de dag van vandaag leeft een groot deel van de bijna vijftienhonderd uitgezette families nog steeds in erbarmelijke omstandigheden.

Srey Mona en haar kinderen werden hervestigd op een overstroomingsgebied in Dangkor, op twintig kilometer van het stadscentrum. Later kregen zij een stuk grond van vier bij zes meter toegewezen in Andong, een braakliggend veld op 24 kilometer van de stad. Ze hebben er geen beschutting, riolering, veilige watertoevoer, elektriciteit, wegen, scholen, ziekenhuizen of markten. Srey Mona heeft niet langer de mogelijkheid om een dagelijks inkomen te vergaren voor haar familie. Pendelen naar de stad zou meer kosten dan zij in één dag kan verdienen.

Vrouwen en gemarginaliseerde groepen moeten specifiek worden beschermd tegen gedwongen huisuitzetting

Gemarginaliseerde groepen

Het zijn vaak de meest gemarginaliseerde en reeds kwetsbare groepen in de maatschappij die het slachtoffer worden van gedwongen huisuitzettingen. De vaak meedogenloze hervestigingsplannen leiden tot hun verdere segregatie en marginalisatie.

In Latijns-Amerika leven bijvoorbeeld veel inheemse volken met de voortdurende dreiging van gedwongen huisuitzetting. Hun land wordt hun vaak afgenomen, bijvoorbeeld omdat zij leven op grondstofrijke gebieden die aantrekkelijk zijn voor bedrijven. Een diepgewortelde discriminatoire houding van statelijke en niet-statale actoren jegens dergelijke groepen in bijvoorbeeld Peru, Ecuador en Brazilië leidt tot structurele uitsluiting, ondanks mensenrechtenstandaarden die stellen dat inheemse volken betrokken moeten zijn bij beslissingen die betrekking hebben op hun leven en woongebieden. Inheemse volken worden beperkt als ze landrechten erkend willen krijgen, en lopen bovendien een groot risico het slachtoffer te worden van geweld tijdens conflicten over land. Doordat inheemse volken worden uitgesloten van het besluitvormingsproces, zijn ze vaak onwetend over geplande huisuitzettingen. De gedwongen huisuitzettingen kunnen een grote impact hebben op de inheemse volken, omdat zij daarmee de toegang tot hun voedselbron kwijtraken.

Ook in verschillende Europese landen worden gemarginaliseerde groepen het slachtoffer van gedwongen huisuitzetting, zoals in Servië en Roemenië. Hier vinden gedwongen huisuitzettingen voornamelijk plaats op plekken waar veel Roma wonen. Roma worden hervestigd in gebieden die niet voldoen aan een adequate levensstandaard, zoals naast een vuilnisbelt, nabij rioolafvoerwerken en in industriële gebieden aan de randen van een stad. Gemeenschappen in de buurt van deze gebieden staan vaak vijandig tegenover de hervestigde Roma. Pesterijen door de lokale gemeenschappen vergroten de marginalisatie en discriminatie, waardoor de afstand tot de bevolking alleen maar groter wordt. Deze leefomstandigheden voeden discriminatie jegens Roma en veroorzaken verdere uitsluiting van de omgeving waarin zij wonen.

© Amnesty International

SERVIË: Uitzetting van Roma

‘De autoriteiten doen alsof het onze schuld is dat we in sloppenwijken wonen, alsof het onze keuze is. Maar wat voor andere keuzes hebben wij? Als je Roma bent, heb je niet veel keus.’

Borka, uit de wijk Belvil, Belgrado.

Sinds april 2009 zijn er in Servië honderden Romafamilies gedwongen uit hun huizen gezet. Als gevolg van de ontruiming van de wijk onder de Gazelabrug in Belgrado zijn alleen al 118 families overgebracht naar metalen containers aan de rand van de stad. Gezinnen tot vijf personen werd een container van veertien vierkante meter toegewezen. De containers zijn niet geïsoleerd, waardoor het in de winter koud en vochtig is. In sommige containers drupt water door het dak.

Hoewel de families is verteld dat ze in aanmerking konden komen voor sociale woningbouw, had voor zover bekend in januari 2011 slechts één gezin een dergelijke woning toegewezen gekregen. Andere families zijn gedwongen verplaatst naar het zuiden van Servië, waar hun eveneens het recht op adequate huisvesting is ontzegd. Sommige families hebben helemaal geen alternatieve woningen aangeboden gekregen.

Foto: Romavrouwen en -kinderen bij de metalen containers waarin ze zijn gehuisvest nadat ze onrechtmatig uit hun huizen zijn gezet.

Aanbevelingen

Amnesty International roept overheden op om:

- Het recht op adequate huisvesting te respecteren. Dit betekent dat overheden niet langer gedwongen huisuitzettingen uitvoeren en dat ze hun burgers tegen gedwongen huisuitzettingen beschermen.
- Onmiddellijk alle huisuitzettingen te stoppen die niet voldoen aan de voorwaarden zoals vastgelegd in de VN-Richtlijnen.
- Een verbod op gedwongen huisuitzettingen in de wet op te nemen en regelgeving omtrent huisuitzettingen te ontwikkelen die voldoet aan internationale standaarden.

Amnesty International roept de Nederlandse overheid op om:

- Expliciet te erkennen dat gedwongen huisuitzettingen een ernstige mensenrechtenschending zijn.
- Andere regeringen aan te sporen om regelgeving rondom huisuitzettingen te implementeren die voldoet aan internationale standaarden en deze daadwerkelijk toe te passen.
- Andere regeringen aan te spreken als er gedwongen huisuitzettingen plaatsvinden in het desbetreffende land.
- Ondersteuning te bieden aan mensenrechtenverdedigers die zich inzetten voor de bewoners die zich verzetten tegen gedwongen huisuitzettingen.

**Kijk voor meer informatie over
Amnesty Internationals Campagne
voor menswaardig wonen op
www.amnesty.nl/menswaardigwonen.**

Amnesty International
afdeling Nederland
Postbus 1968
1000 BZ Amsterdam
T (020) 626 44 36
F (020) 624 08 89
E amnesty@amnesty.nl
I www.amnesty.nl

**AMNESTY
INTERNATIONAL**

